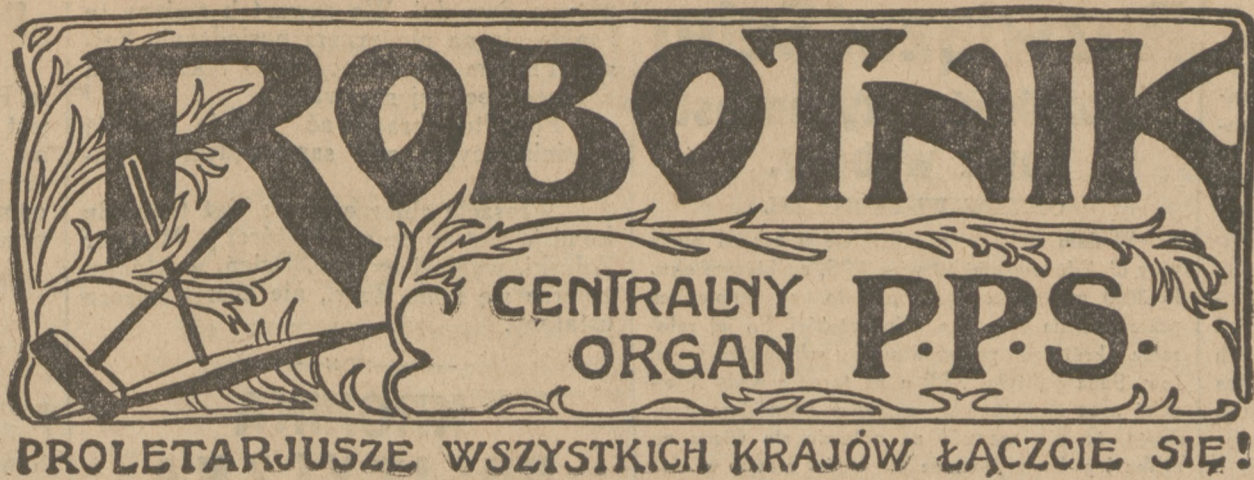

Niech żyje rząd robotniczy i włościański!

Redakcja przyjmuje interesantów od 1—3 po pol. Za zwrot rękopisów Redakcja nie odpowiada
 Administracja czynna od 9 do 5 bez przerwy. Kasa czynna od 11 do 1-ej
 Opłata pocztowa uiszczona ryczałtem.

PROLETARJUSZE WSZYSTKICH KRAJÓW ŁĄCZCIE SIĘ!

NIECH ŻYJE SOCJALIZM!

Warszawa, ul. Warecka № 7
 Redakcja — tel. 175-70.
 Administracja — tel. 120-13
 Konto czekowe P. K. O. Nr. 175.

Numer pojedynczy 20 groszy.

**Ządamy niezwłocznego rozwiązania Sejmu i Senatu.
 Ządamy niezwłocznych wyborów do nowego Sejmu.**

W sprawie budowy małych mieszkań Spółdzielczych.

Z inicjatywy robotniczych spółdzielni mieszkaniowych odbyła się w dniu 8 lipca w lokalu „Warszawskiej Spółdzielni Mieszkaniowej” i „Domów Spółdzielczych” konferencja, w której wzięli udział: ksiądz senator Albrecht, adw. Botner, wiceprezes Spółdzielni Lokatorów, inż. Dunin z komitetu Rozbudowy st. m. Warszawy, tow. inż. Ejsmont (Domy Spółdzielcze), inż. arch. R. Feliński, inż. arch. Ignatowicz-Łubiański, tow. poseł M. Malinowski, tow. inż. Marja Markowska (Łódź), Dyrektor Banku Gospodarstwa Krajowego, p. Ruckgaber, p. Rzepecki, prezes Spółdzielni lokatorów i sublokatorów, tow. senator Siedlecki, Naczelnik Miejskiego Budownictwa inż. Słomiński, tow. ławnik Toeplitz (Warsz. Spółdz. Mieszkaniowa), Dyrektor Zrzeszenia Samorządów powiatowych Wołoszynowski (Domy Spółdzielcze), tow. Zakrzewska (Lublin), inż. arch. Br. Zborowski.

Referaty w sprawach związanych z koniecznością wznowienia budowlanego ruchu mieszkaniowego, wygłosili adw. Botner, tow. ławnik Toeplitz i senator tow. Siedlecki.

Myśli przewodnie i wnioski przedstawione zebraniu i w ogólnych zarysach przyjęte, dają się sformułować w następujący sposób:

Ożywienie ruchu budowlanego, będącego warunkiem niezbędnym dla zdrowego życia przemysłowego, bez długoterminowego kredytu jest niemożliwe.

Kredytu tego nie dostanie się w chwili obecnej od osób prywatnych w kraju. Na przedkcie otrzymanie kredytu na możliwych warunkach zagranicą także liczyć nie można. Tymczasem nie można czekać ani z uwagi na warunki mieszkaniowe, ani z uwagi na bezrobocie.

Roboty publiczne nie wpływają w szerszej mierze na zanik bezrobocia, tylko ruch budowlany wywołuje ożywienie przemysłu. Dla ruchu budowlanego nie potrzeba nic z zagranicy, może więc być finansowany w kraju. Drogą do tego może być zastaw obligacji mieszkaniowych, w Banku Polskim. Obligacje te, zabezpieczone na nowobudowanych nieruchomościach, gwarantowane przez gminy i Skarb Państwa, mające zapewnione źródło pokrycia w podatkach od komornego i placów, są papierem zupełnie pierwszorzędny.

Drukowanie pieniędzy dla wydania ich pod zastaw tych obligacji nie jest inflacją, gdyż ograniczone jest powstaniem realnych nowych wartości, łatwiej podających się kontroli niż najlepsze weksle handlowe.

W chwili dzisiejszej mniej niż kiedykolwiek należy się obawiać spadku złotego.

Wzmógłony eksport węgla zapewnia Polsce taki dopływ walut, że raczej przeciwnie grozi nam niebezpieczeństwo.

Natomiast koniec strajku angielskiego i zmniejszenie eksportu może być katastrofą, jeżeli nie skorzystamy z czasu obecnego, by wpłynąć na powiększenie się wewnętrznego spożycia drogą zwiększenia produkcji przemysłowej.

Budownictwo mieszkaniowe nie jest zbytkiem, lecz koniecznością i choćby się pozornie nie opłacało finansowo, opłaca się społecznie, znajdując finansowe pokrycie w podatku od lokali w domach starych.

Własne zdrowe mieszkanie, to nieodzowny warunek zwiększenia wydajności pracy, zmniejszenia śmiertelności, chorób i przestępczości, za które zdrowa część społeczeństwa płacić musi.

Nie można więc twierdzić, że nas nie stać na budownictwo mieszkaniowe. Rozwija się ono zresztą wszędzie, w najcięższych nawet ekonomicznie chwilach.

Musi się rozwijać i u nas. W jakikolwiek sposób dałoby się zdobyć środki, będą one zawsze zbyt małe.

Niedostateczny, w stosunku do potrzeb, dopływ środków pieniężnych nakazuje niezmiernie ogłędne nimi szafowanie.

Dotychczas przy udzielaniu pożyczek kierowano się różnymi względami, przede wszystkim jednak dążeniem do jak najszybszego przysporzenia mieszkań, małą uwagę zwracając na to, jakie mieszkania są budowane.

Zarówno kooperatywy, jak osoby prywatne budowały mieszkania zbyt wielkie i zbyt drogie.

Kooperatywy były zresztą często spółdzielniami tylko z nazwy, dlatego by wykorzystać tendencję prawodawstwa, popierającego ruch spółdzielczy.

Spółdzielca, właściciel mieszkania, nie mając środków na opłacenie procentów i rat amortyzujących koszty mieszkania, wynajmuje mieszkania, stwarzając w ten sposób na koszt lokatora lub sublokatora, własność nieruchomości dla siebie.

Niewielka ilość stosunkowo drogiej mieszkań pochłania duże środki, nie pozwalając na akcję o znaczeniu masowym.

Można temu zaradzić jedynie drogą uprzywilejowania małych, tanich mieszkań.

Dotychczas w tej dziedzinie w Polsce zrobiono bardzo niewiele, czego dowodem choćby zupełne pod tym względem fiasco wystawy „Mieszkanie i Miasto”, interesującej pod względem regulacyjnym, ale nie przedstawiającej żadnych prawie wyników budowy tanich, małych mieszkań.

Warunki mieszkaniowe w Polsce są takie, że nawet mieszkania 2 — 3 izbowe, które w Anglii uznano za niedopuszczalne, u nas stanowiłyby wielki postęp, o ile pod względem technicznym byłyby dobrze rozwiązane.

Pod tym względem musimy naśladować wysiłki Austrii, Niemiec, Belgii, Holandji, nawet Rosji sowieckiej i dążyć do stworzenia taniego, wygodnego zaopatrzonego we wszelkie udogodnienia ma-

łego mieszkania, którego właściciel oszczędzałby na meblach i na wysiłku pracy gospodyni, dzięki odpowiedniej budowie i planowi.

Rzeczą komitetu rozbudowy jest po krytycznym rozbiórce planów, dawać poparcie przedewszystkiem takim najmniejszym i najtańszym mieszkaniom.

Taka rola komitetów Rozbudowy może być dobrze spełniona tylko przy ich odpowiednim składzie i właściwej organizacji.

Ustawa przewiduje powołanie komitetu przez Radę Miejską, na wniosek Magistratu, z liczby osób stale w mieście zamieszkałych, chociażby one nie należały do składu Rady lub Magistratu.

Celem tego formułowania było danie możliwości Magistratowi wyszukania ludzi, teoretycznie lub praktycznie obeznanych ze sprawą mieszkaniową, chcących i mogących się nią istotnie zająć, ludzi związanych z mieszkaniowym ruchem spółdzielczym, który prawodawstwo nasze wogóle popierało.

Tymczasem Magistrat Warszawski rzekł się prawa złożenia wniosku, a Rada Miejska wybrała podług klucza par-

tyjnego przeważnie radnych i członków Magistratu, którym inne zajęcia nie pozwalały na zajmowanie się w dostatecznej mierze sprawami rozbudowy.

W rezultacie Komitet Rozbudowy stał się w znacznej mierze fikcją. Istotnie kilku tylko jego członków okazywało zainteresowanie, a całokształt spraw był załatwiany przez element urzędniczy — pełen najlepszych chęci, ale przeważnie przeciętą pracą, nie mogący prowadzić żadnej polityki budowlanej.

Taką politykę (popieranie budowy małych mieszkań, rozróżnienie istotnych spółdzielni od budowli spekulacyjnych i t. p.) może prowadzić tylko ciało złożone z ludzi reprezentujących pracę społeczną, mających dla niej czas i znających się na rzeczy.

Niezbędne więc jest przekształcenie Komitetu Rozbudowy w tym kierunku.

Konieczne jest także dopełnienie personelu urzędniczego w sposób pozwalający na techniczne opanowanie ogromu spraw, które Komitet Rozbudowy ma do załatwienia.

Sprawozdanie Inspektorów Pracy.

(Ciąg dalszy).

Dalej podano ogólne zestawienie sprawozdań cyfrowych Okręgowych i ogólne ich omówienie ze względu na możliwość orientowania się w tych sprawach w płaszczyźnie ogólnokrajowej. Szkoda tylko, że ogólne omówienie poprzedzające cyfry jest niedostateczne.

Z ogólnego zestawienia cyfrowego dowiadujemy się, że pod kontrolą Inspekcji Pracy w okresie sprawozdawczym były 34,534 zakłady przemysłowe z 718,991 robotnikami, oraz 20,622 zakłady rolne z 410,246 robotnikami. W porównaniu z poprzednim okresem sprawozdawczym (1923 r.) ubyłoby 5,596 zakładów przemysłowych z 52,275 robotnikami, o liczbie zakładów rolnych i liczbie zatrudnionych w nich robotników w okresie poprzednim nie nie powiedziano — porównania więc brak.

Przyczyn tak znacznego zmniejszenia się liczby zakładów przemysłowych i zatrudnionych w nich robotników nie wyjaśniono. Przemilczenie to wzbudza nie tylko zdziwienie, lecz nasuwa nawet przypuszczenie, że cyfry mechanicznie zestawiono, bez dostatecznego zwrócenia na nie uwagi. W związku z powyższym przypuszczeniem rzucmy okiem na parę jeszcze cyfr, które nie zostały ani skorygowane, ani wyjaśnione.

Np. w szeregu Okręgów w tablicach cyfrowych nie podano zakładów handlowych, komunikacyjnych, hoteli i zakładów widowiskowych. Brak tych danych z okręgów, w których bezwątpienia zakłady te istnieją, i przypuszczać należy w dość znacznej liczbie, np. w Warszawie, Łodzi i innych. Z niektórych zaś Okręgów, jak Siedlce, Kraków, Stanisławów i inne podano te dane.

Nie wiadomo dlaczego różny stosunek jest do tych zakładów w poszczególnych okręgach, dlaczego sprawa ta nie została jakoś ujednostajniona przez powołane do tego czynniki. Poza to sprawa ta została dość dziwnie potraktowana w zestawieniu ogólnym, a mianowicie: zsumowano podane z poszczególnych okręgów cyfry, otrzymując jakoby ogólną cyfrę tych zakładów dla całego kraju, gdyż wyjaśnienia, że cyfry te obejmują dane tylko z niektórych okręgów, niema.

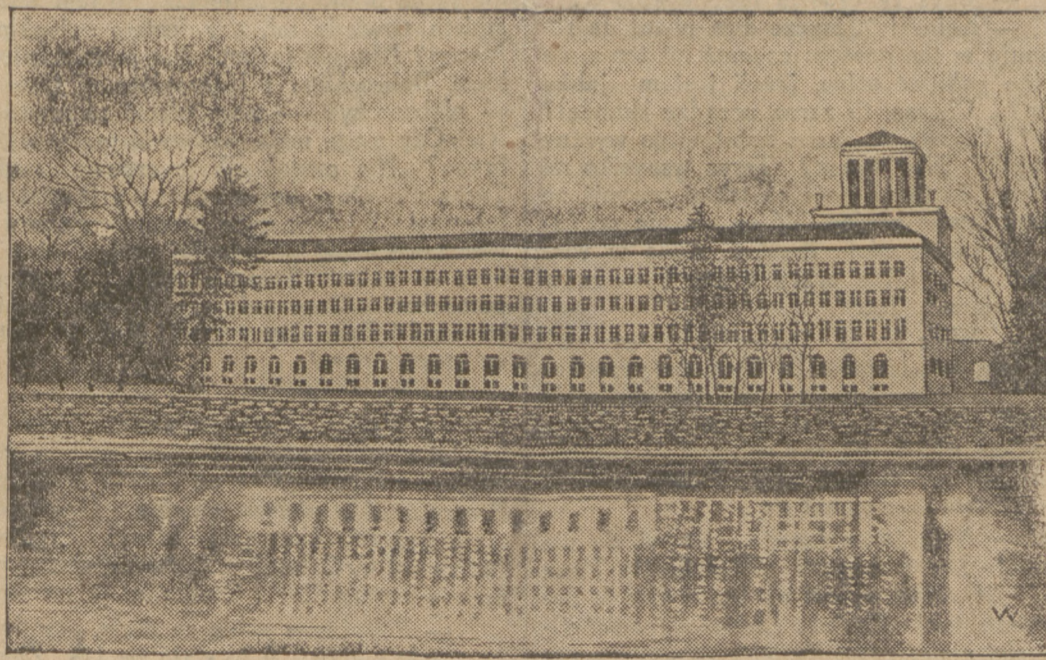
Następnie przemysł drzewny, spożywczy i odzieżowy również przez różne Okręgi bardzo rozmaicie jest traktowany. Jedne okręgi podają z tych grup przemysłowych bardzo małą liczbę zakładów — od kilku do paruset — i to tylko większych, zatrudniających od kilkunastu robotników wzwyż. Inne zaś okręgi podają tych zakładów tysiące z jednym, maximum dwoma robotnikami. A więc w ostatnio wymienionych okręgach widocznie notowane są drobne warsztaty rzemieślnicze: stolarskie, krawieckie, szewskie, oraz drobne piekarnie.

Sumowanie w ogólnym zestawieniu liczb z jednych okręgów, z liczbami z innych, z liczbami nie będącymi odpowiednikami pierwszych jest podawaniem bezwartościowego materiału liczbowego.

W ogólnym omówieniu dość silnie podkreślono, że w sprawozdawczym okresie kierownictwo położyło dość duży nacisk na sprawę zwiększenia liczby wizytacji. Zasadniczo zupełnie słusznie, gdyż wizytacje te są istotną i najważniejszą czynnością Inspekcji Pracy.

I rzeczywiście liczba wizytacji zwiększyła się w okresie sprawozdawczym w porównaniu z poprzednim. Zwiedzono o 3,1% więcej zakładów niż w roku 1923; liczba zwiedzonych zakładów wzrosła z 8.579 do 11.261. Najwięcej zwiedzono zakładów przemysłowych, gdyż zwiedzono 28,2% ogólnej ich liczby, niestety, zakładów rolnych zwiedzono bardzo mało, bo zaledwie 1,2% ogólnej ich liczby.

Przeciętnie na jedną siłę inspekcyjną wypada 147 czynności wizytacyjnych w ciągu roku.

Nowy gmach Międzynarodowego Biura Pracy w Genewie.

Stwierdzić więc musimy, że liczby te są zbyt małe i dalekie od stanu zadowalającego. Przejdźmy do ustalenia celów wizytacji. Oczywiście zmierzają one do usunięcia zauważonych braków w urządzeniach zakładów pracy czy to pod względem higienicznym, czy to pod względem bezpieczeństwa pracy, oraz zmierzają do usunięcia braków odnośnie wykonywania przez dane zakłady obowiązujących przepisów formalnych.

Z zestawienia ogólnego wynika, że wydano w okresie sprawozdawczym 13.745 zleceń w kierunku poprawy stosunków zdrowotnych i 11.824 zlecenia, dotyczące bezpieczeństwa pracy, oraz stwierdzono szereg wykroczeń natury formalnej, o których pomówimy osobno.

Oczywiście najwięcej wydano zleceń w przemyśle, bo najwięcej dokonano tam wizytacji; przeciętnie jednak na jedną wizytację w przemyśle łącznie zleceń z zakresu higieny i bezpieczeństwa pracy wypada zaledwie 2,2. Świadczyłyby to o dobrych urządzeniach tych zakładów, lecz przeczą temu Inspektorzy w swych sprawozdaniach opisowych, liczba przekroczeń przepisów o urządzeniach ochronnych i higieniczno-sanitarnych, a przede wszystkim duża liczba nieszczęśliwych wypadków przy pracy. W rolnictwie jednak w stosunku do liczby przeprowadzonych wizytacji — zleceń wydano dużo, bo przeciętnie na jedną wizytację wypada ponad 9 zleceń.

Natomiast wizytacje w handlu są zupełnie niezrozumiałe, bo przeciętnie wypada 1 zlecenie na 9 zwizytowanych zakładów, a okręg, który dokonał ich najwięcej, bo na ogólną ich liczbę 382 — przeprowadził 255 wizytacji, nie wydał ani jednego zlecenia. Poczóż więc bezużyteczne marnowane energii na wizytacje, jeżeli nie trzeba było, czy też nie można było nie zarządzić, czy dla ustalenia tego faktu trzeba było aż 255 wizytacji, czy nie wystarczyłoby ich kilka?

Wykroczeń przeciwko obowiązującym przepisom prawnym stwierdzono bardzo dużo, bo ogólnie 35.631, w tem najwięcej wykroczeń dla których nie spisano protokołu, polecając jedynie usunięcie ich, najmniej — skierowanych do sądu. Największa liczba przekroczeń dotyczyła urządzeń higieniczno-sanitarnych — ogólnie 9.699, następnie dużą liczbę stanowią przekroczenia, dotyczące rozwiązania stosunku najmu, dalej urlopów, następnie plac i czasu pracy.

Najwięcej skierowano spraw do sądów o przekroczenie czasu pracy, pomimo, iż ogólnie Inspektorzy zaznaczają, że czas pracy często przekraczany jest w porozumieniu pomiędzy pracodawcami a robotnikami, wskutek czego ujawnienie tego przekroczenia jest dość trudne. Następna liczba spraw, skierowanych do sądów, dotyczy urlopów, w stosunku do tej ustawy nawet lepiej prowadzone firmy wykarczają bardzo, jak wynika ze sprawozdań Inspektorów.

(Dok. nast.).

„GŁOS KOBIEC”

Wydawnictwo P. P. S. Warszawa, czerwiec—lipiec 1926 r.

Ostatni numer „Głosu Kobiec” bogato ilustrowany, zawiera następujące artykuły: „W przededniu ważnych wypadków”; „Żądamy niezwłocznego rozwiązania Sejmu i Senatu”; „Żądamy niezwłocznego wyborów do nowego Sejmu”; „Ruch kobiecy a walka z prostytucją” — Wł. W. Szymanowska; „Jak żyje kobieta wiejska”; „Moje królestwo nie z tego świata”; „Jak wykorzystać dla zdrowia letnie miesiące” — dr. Budzińska - Tylicka; „Ciekawa książka” — Wł. W. Szymanowska; bajka J. Wejmuta „O krowie państwowej”; Listy czytelniczek; „Pogadanka o wychowaniu dzieci” — I. Z.; „Ogniska dziecięce Warsz. Rob. Wydziału Wychowania Dziecka” — Wł. W. S.; „Mieszkania i śmiertelność dzieci”; „W sprawie złobków” — Janek; „Międzynarodowa konferencja emigracyjna w Londynie”; „Początki pracy P.P.S. wśród kobiet” — Klara.

Rozwiązać Sejm i rozpisać natychmiast nowe wybory.

OSTRÓW WIELKOPOLSKI.

W dniu 29.VI b. r. odbył się u nas na placu przy ul. Zduńskiej 10 wiec PPS, na którym około 3000 uczestników wysłuchało ze skupieniem przemówienia tow. sen. Kluszyńskiej. Po jej referacie krótkim przemówieniem scharakteryzował tow. Suda politykę NPR-u na terenie Rady Miejskiej oraz napiętnował zastępcę burmistrza Jondrego, że nie zezwolił na odbycie się wiecu na rynku i p. burmistrza, że nie chciał mówić w niedzielę z przedstawicielami PPS, bo spał jeszcze o godz. 12 w południe.

Na końcu uchwalono rezolucję, w której zebrani domagają się rozwiązania Sejmu i przeprowadzenia nowych wyborów, oraz żądają, by wojewoda pozn. p. Bniński został usunięty ze swego stanowiska, jako urzędnik, który terroryzuje ludność robotniczą, a wysługuje się obszarnikom-kapitałistom i różnym faszystowskim organizacjom.

GNIEZNO.

Dnia 27 czerwca r. b. odbył się w Gnieźnie wielki wiec pod gołym niebem, zwołany przez P. P. S. przy udziale około 2.000 słuchaczy z miasta i okolicy. Referat o sytuacji i stosunku P. P. S. do rządu wygłosił tow. poseł Ziemięcki. Rezolucje żądające rozwiązania Sejmu i ogłoszenia nowych wyborów, uchwalono jednomyślnie. W dyskusji zabierali głos tow. miejscowi, żądając naprawy stosunków administracji i usunięcia wojewody Bnińskiego. Wiec odbył się w zupełnym spokoju i entuzjastycznych okrzykach na cześć P. P. S.

STRAJK DUKARSKI w Warszawie.

Drukarnia M. Spr. Wojsk. w Warszawie, w przeciwieństwie do drukarni prywatnych, które wobec strajkujących zachowują się naogół lojalnie, wszelkimi środkami stara się strajkujących zastąpić łamistrąkami. Poza tem z całej Polski sprowadza żołnierzy i majstrów zawodowych drukarzy. W drukarni tej wykonywa się szereg robót prywatnych, które obecnie wykonywują wojskowi. Majstrowie zawodowi drukarze, powołani są po to, by wykonywali roboty ściśle wojskowe, lecz w żadnym razie nie powinni być używani jako łamistrąki. Wogóle wojsko istnieje po to, by broniło niepodległości i godności Państwa, a nie po to, by chleb obywatelom odbierało. Raz już protestowaliśmy przeciwko używaniu wojska do pogarszania bytu ludności cywilnej, protest nie odniósł pożądanego skutku. Protestujemy ponownie, zwracamy się do posłów robotniczych, by protest nasz poparli.

[Dowiadujemy się, iż niektóre wydawnictwa periodyczne „Świat”, „Tygodnik Ilustrowany”, „Wiadomości Literackie”, mają być drukowane w Wiedniu. Szpalaty tych pism przepelnione są patryjotyzmem, frazesami o miłości Polski i „braci Polaków”. Ale gdy drukarze Polacy upominają się o przestrzeżenie zawartej umowy, o znośny byt, to ci patentowani patrioci, zwracają się do Niemców o pomoc, by mogli „swych braci Polaków” zgnieść. Nie uda im się to!

KRONIKA PARLAMENTARNA

PR. SEJMU W BIEŻ. TYGODNIU.

Bieżący tydzień będzie dla Sejmu tygodniem intensywnej pracy. Od jutra zaczyna komisja konstytucyjna trzecie czytanie projektów zmian Konstytucji, co

potrwa dwa dni. We czwartek zmiany te znajdą się na plenarnym posiedzeniu Sejmu. Plenum prawdopodobnie także dwa dni poświęci tej sprawie.

Ponadto obradować będzie komisja administracyjna nad samorządem wiejskim.

Wreszcie zbierze się w bieżącym tygodniu komisja zagraniczna, na której p. Minister Zaleski, wygłosi expose. Dzień, w którym zbierze się kom. Zagr., nie został jeszcze ustalony.

KRONIKA POLITYCZNA.

P. STEED W WARSZAWIE.

Wczoraj przybył do Warszawy p. Wickham Steed, b. długoletni naczelny redaktor „Timesa”, który podczas wojny uchodził w Anglii za najwytrawniejszego znawcę stosunków politycznych w Europie środkowej. Działalność jego podczas rokowań o traktat wersalski jak i w następujących konferencjach w Waszyngtonie, Cannes i Genui zbyt jest znana, by podkreślać było potrzeba wpływ, jaki wywarł na bieg powojennych wypadków politycznych.

NOMINACJE W WOJ. POMORSKIM.

A. W. donosi z Poznania: Min. Spraw Wewn. zamianował dotychczasowego wice-prezesa wojewódzkiego sądu administracyjnego, p. Saturnina Marvincisza prezesem wojewódzkiego sądu administracyjnego; na stanowisko wice-prezesa tego sądu nazaczył radcę i kierownika wydziału wyznaniowego, p. St. Szczanickiego.

Kłopoty finansowe Francji

Londyn, 11 lipca. (PAT.). Panuje tu powszechne mniemanie, że pobyt przybywającego jutro aeroplanem z Paryża francuskiego ministra finansów Caillaux, który, jak wiadomo, przybywa dla ostatecznego porozumienia się z kanclerzem skarbu Churchilllem w sprawie uregulowania spłat długów wojennych Francji, nie ma potrwać dłużej, jak 24 godziny. Czas ten uważany jest za dostateczny dla zupełnego dojścia do porozumienia we wszystkich dotąd niezdecydowanych punktach, oraz dla podpisania układu.

Jak Mussolini uszczęśliwił Włochy

Rzym, 11 lipca. (ATE). Wszystkie piśma komentują żywo mowę Mussoliniego na temat bilansu handlowego Włoch — i wskazują na konieczność zrezygnowania w codziennym użytku z artykułów luksusowych, które Włochy sprowadzają z zagranicy. Sytuacja jest bardzo poważna i należy zaprzestać sprowadzania angielskich materii, francuskich perfum i kosmetyków i niemieckich zabawek. Kierownictwo partii faszystów postanowiło urządzić we wszystkich prowincjach publiczne zebrania, na których zostałyby wyjaśnione kwestie gospodarcze.

Według doniesień Agenzia di Roma Włochy, bierność bilansu handlowego w stosunku do roku poprzedniego, wzrosła o 230 milionów lirów i wynosi obecnie 4.966 milionów.

Rewolucja w Albanji

Rzym, 11 lipca. (ATE). Rada ministrów uchwaliła wysłać trzy okręty wojskowe do Albanji, gdzie wybuchła rewolucja. Rząd Achmeda Zogu wycofał wojskowanie z zagrożonych miejscowości. W Walonie i Durazzo ogłoszono stan oblężenia. Za zgodą rządu albańskiego wojska włoskie wylądowały w Durazzo.

Pod rządami dyktatora

Wiedeń, 11 lipca. (PAT.). „Neue Freie Presse” donosi z Barcelony: Położenie jest w najwyższym stopniu napięte pomiędzy zewnętrznego spokoju. W Madrycie aresztowano 117 osób, w mieszanych w ostatni spisek. Wojskowe więzienie są przepelnione.

Bunt marynarzy w Portugalji

Paryż, 11 lipca. (ATE). Z Oportu donoszą, że doszło tam do buntu floty. W Coimbrze zawiązały się rady robotników i żołnierzy, które rozpedziły zarząd miasta.

Lizbona, 11 lipca. (PAT.). B. szef obalonego rządu Gemez Da Costa został umieszczony na okręcie wojennym, który prawdopodobnie odjedzie na jedną z wysp Archipelagu Oceanu Atlantyckiego.

Wybuch prochowni

Nowy Jork, 11 lipca. (ATE). Nad jeziorem Lake Danmark wyleciały w powietrze zakłady amunicyjne marynarki. Po pierwszym wybuchu nastąpił cały szereg poszczególnych wybuchów, znajdujących się na składzie granatów i torped. Miejscowość Mount Hope została doszczętnie zniszczona. Ulice sąsiadnych osad przedstawiały widok niebywałej paniki i były zapełnione uciekającymi mieszkańcami. Przeszło 100 marynarzy padło ofiarą wybuchu.

Nowy Jork, 11 lipca. (PAT.). Jak donoszą z Dover (stan New Jersey), arsenał morski w Lakedanemark, zniszczony przez olbrzymią eksplozję, jest oceniany na 80 milionów dolarów wartości. Arsenał wojskowy, wartości 40 milj. dolarów, znajdujący się w odległości 1 klm. od arsenału morskiego znajduje się w dalszym ciągu pod grozą zniszczenia, albowiem detonacje w dalszym ciągu jeszcze trwają. Przestrzeń 25 klm. kwadr., uznana za szczególnie zagrożoną, została otoczona kordonem wojska. Według dotychczasowych obliczeń, zostało zabitych 4-ch oficerów i 20 żołnierzy oraz kilkudziesięciu żołnierzy raniono.

Wiadomości telegraficzne

— Z Teheranu donoszą: Wygłaszając mowę tronową przy otwarciu VI Medżlisu szach zapowiedział, że rząd zamierza zawrzeć traktat handlowy z Polską.

— Wczoraj w nocy przybył do Wiednia Rabinat Tagore na kilkudniowy pobyt. Z Wiednia ma zamiar Tagore udać się do Pragi.

— „Politika” donosi, że generał Wrangel rozwiązał prowadzone przez siebie organizacje i że niebawem uda się do Belgji, gdzie będzie przebywał w charakterze zupełnie prywatnym.

Wiadomości № 20 Księgarni Robotniczej

Warszawa, Warecka 9, tel. 229-70

Balzac. Dziewczyna o złotych włosach. Powieść	5-—
Balzac. Kobieta trzydziestoletnia. Powieść	6-—
German J. Iwonka i gwiazdy. Powieść 2 tomy	1.90
Hugo W. Nędznicy. Powieść 8 tomów (całość)	6.40
London J. Płonące światło. Powieść	2.50
London J. Wierność mężczyzny	1.40
Meyrink G. Noc Walpurgji. Powieść 3 tomy	2.65
Osesndowski A. Pod smaganiem Samumu. Podróż po Afryce Północnej, t. 1	6.50
Tołstoj L. Sonata Krentzerowska. Powieść	1.95
Tuwin J. Słowa we krwi. Poezje	4-—
Zola E. Kapiel. Nowele	1.20

Na skład główny otrzymaliśmy:

Wirski J. Rewolucja. Poezje	1-—
Wirski J. Żyżń za caria... Poezje	1-—
Wowszylito T. Z odległej parafji	1-—

MICHAŁ KOZYRJEW.

Nieboszczyk.

W piwiarni przy stoliku siedzą dwaj robotnicy. Jeden z nich jest pijany, drugi trzeźwy i prawi morały pijanemu.

— Jak można, Pawle! Dawniej byłeś chłop jak należy, piłeś niewiele, w miarę, a teraz patrz na ciebie i miarkuj, że zupełnie się spijesz.

— Gwiżdżę na to! — macha ręką pijany.

— Jak to gwiżdżesz! Gdzie podziało się twoje ubranie? Gdzie podziało się twoje palto, któreś otrzymał z robkredytu? Przepiłeś! Jak ci nie wstydy!

— A po kiego diabła mam się wstydzić!

— Na fabryce pytano mnie, czemu nie przychodzisz. Powiedziałem, żeś zachorował... Jesteś moim przyjacielem czy nie? Muszę cię ratować. Baba twoja przyszła do mnie wczoraj i powiada: namów tego łotra...

— Gwiżdżę!

— Jak to gwiżdżesz! Patrzą i nie poznają cie... No, Pawle!

— Pawle? Ja teraz nie jestem Paweł! Tak, tak! Ty jeszcze patrzysz na mnie tak, jak gdybyś był Paweł Pasznin, a to jest

tylko jedno wielkie nieporozumienie. Teraz nie jestem Paweł, tylko sam nie wiem co...

— Czyś ty czasem nie zwariował?

— Kelner! Jeszcze dwa piwa! Ja rozumuję w ten sposób: czemuż mi teraz nie wolno pohulać sobie, jeżeli jestem jakby dym?... Chcesz, to zaraz urzędę skandal? Nie? Chcesz, to zaraz bufetowego wyrznię w pysk? Nie chcesz? Teraz wszystko mi wolno. Ja teraz stoję na takiej pozycji, że możesz mnie krajać, bić — nic nie poczuję, dosłownie nic! Zamknij mnie w więzieniu — przejdę przez ścianę i — znów do piwiarni! Tak!

— Więc jesteś jakby fakir, czy co? Był taki — widziałem... Trzy dni przychodziłem codziennie patrzeć jak on sobie brzuch rozpruwał — wciąż na nic. Postanowiłem pójść po raz czwarty i ostatni, a nuż uda się mu! I cóż? Odwieziono go do szpitala — zarznął się...

— A ja to co innego, nic mi się nie stanie! Nie wierzysz? Więc kraj! Masz — kraj! Mam nawet na ten wypadek dokument, tak! Czytaj: „Zaświadczenie! Okazicieł niniejszego, Paweł Pasznin, rzeczywście umarł, z której to okazji wydano mu powyższe potwierdzenie w domkomie (komitecie domowym)”. Teraz wierzysz?

Współbiesiadnik uczynił tylko kilka niewyraźnych ruchów rekoma...

— A więc teraz rozumiesz kto ja jestem? Co? Nie, nic jeszcze nie rozumiesz, ale ja aż nadto rozumiem... Po tem wszystkim powiedz mi, czy jestem członkiem Mopry? Nie, nie jestem! Nie jestem członkiem Dobrochima i Dobroolotu... Czy ja — nieboszczyk — mam płacić komorne? Nie! Czy mogą mnie pozbawić pracy w fabryce? Nie mogą! Więc zrozum mnie! Teraz nie płacę komornego, nie chodzę na fabrykę! Spytasz mnie czemu? Ponieważ niema we mnie już żyjącej osoby. Powiadasz — paltro! Teraz ubranie nie jest mi potrzebne! Doprawdy... nie! Jestem nieboszczyk! Bezielesny duch! Kelner! Cztery butelki piwa!...

— Nie rozumiem.

— Wypij — a zrozumiesz! Teraz w każdej chwili mogę zgłosić się do komitetu pogrzebowego:— „Czy są świeże trumny? Proszę... Ale pierwszorzędna. Urządźcie mnie pogrzeb pierwszej klasy! Prędejj! Ładny mi Grób-kom, z nieboszczykami nie umięja rozmawiać!... Oto czemu ja jestem!

— Pokpiwasz sobie ze mnie, czy co?

— Nie kpię. A to stało się tak. Znasz Safonowa? Djabli nadali, że zachorował, baba jego do mnie: ratuj, daj swój dokument, chcę męża umieścić w szpitalu, a on niema dokumentu. Dałem, a on, niewdzięcznik — sa takie świnię — ja z nim można

powiedzieć po przyjacielsku, a on wziął i umarł w tym szpitalu! Umarł pod moim nazwiskiem! Przywożę go na cmentarz, znajdując u niego jakiś stary jego dokument i nie chcą go chować.

— Umarł — powiadają — Pasznin, a przywieźliście Safonowa. Zwrócili się do mnie: tak i tak — powiadają — jeżeliś umarł, to nie rób głupstw — przwidz — pochowamy cię! Dali mi dokument: wybierz sobie dobre miejsce na cmentarzu. Odtąd nie wiem, kto jestem. Żadnej nad sobą władzy nie czuję! Jak duch... Kelner! Szczęście butelek piwa! Prędejj, bo inaczey zgłoszę się do ciebie dziś w nocy z tamtego świata! Prędejj! Pamiętaj, zem nieboszczyk, łysy diabeł!

Kelner podaje piwo. O godzinie jedenastej przyjaciele wychodzą z piwiarni, mocno zataczając się. Teraz oboje są pijani. Przyjaciel Pawła obejmuje go i powiada:

— Teraz wszystko rozumiem... Nieżywy jesteś biedaku — masz na to dokument... Jeżeli pójdziesz do nieba — nie zapomnij o mnie... Pomodlę się za twoją duszę...

Przełożył W. S.

Kłamanie przepisów parcelacyjnych przez Bank Ziemiański.

W maj. Rędziny, pow. Radomskowskiego prowadzona jest parcelacja przez delegata Wydziału agrarno - parcelacyjnego Banku Ziemiańskiego.

Z pośród 16 robotników zatrudnionych w tym majątku, zaledwie 4-m przynajmniej się prawo nabycia ziemi i to na skutek interwencji Oddz. Zw. Zaw. Rob. Rol., w Okr. Urzędzie Ziemiańskim. Z pozostałych 12-tu, 4-ch przenosi się na sąsiedni folw. Żytno, należący do tego samego właściciela, 4-m zaproponowano pracę na 70-ciomorgowym ośrodku a ostatnich 4-ch p. delegat uznaje za rob. przemysłowych, gdyż pracują 4 — 5 tygodni w roku w tartaku.

Przenoszenie na inny folwark w myśl okólnika Min. Reform Roln. dozwolone jest w wypadku powiększenia obszaru użytków rolnych danego folwarku. Ponieważ obszar użytków w fol. Żytno pozostaje bez zmian, przeto należy uważać przeniesienie to za wyłączenie się od nadania ziemi. Również fikcją jest zatrudnianie 4 rob. na 70 morgach ziemi, jak i kwalifikowanie rob. pobierających wyrażenie w ordynarji i godzonych na rok, za pracowników przemysłowych. Poza 4 — 5 tygodniami cały rok pracują oni na roli.

Pozatem delegat p. St. Napiórkowski w sposób nieprzychylny traktuje rob., udających się do niego w celu zawarcia przedwstępnej umowy kupna - sprzedaży.

Zwracamy uwagę p. Ministra Reform Roln. na praktyki parcelacyjne Banku Ziemiańskiego, gdyż podobne postępowanie sprzeciwia się art. 63 cz. I Ustawy o Reformie Rolnej.

Zjazd pracowników P. R. O.

W dniu 4, 5 i 6 lipca r. b. odbył się w Warszawie II Zwyczajny Zjazd Delegatów Kół Zrzeszenia Pracowników PKO. Przybyli delegaci Kół: Warszawskiego, Krakowskiego, Poznańskiego i Katowickiego w liczbie 22, reprezentujących 1200 członków. Po zagajeniu i powitaniu przyjęto sprawozdanie Głównej Komisji Rewizyjnej, oraz dokonano wyboru czterech komisji: 1) do zbadania działalności ustępującego Zarządu Centralnego, 2) Statutowo - Regulaminowa, 3) Pragmatyczno - Memoriałowa, 4) Samopomocy na wypadek choroby i śmierci. W drugim dniu Zjazdu przystąpiono do dyskusji nad sprawozdaniami poszczególnych komisji. Działalność ustępującego Zarz. Centr. była przedmiotem ostrej krytyki, niezwykle gorących przemówień i replik. W rezultacie uchwalono absolutorjum ustępującemu Zarz. Centr. Sprawozdanie Komisji Statutowo - Regulaminowej zajęło resztę drugiego dnia Zjazdu. Głównym obrad trzeciego dnia Zjazdu było sprawozdanie Komisji Pragmatycznej, oraz wyboru nowego Zarządu. Nowo wprowadzona w życie pragmatyka pracowników PKO, obniżająca pobory, znosząca dodatki rodzinne, mieszkaniowe, szkolne, oraz sposób zaszerogowania ogółu urzędników niższych stopni, wywołała wśród nich głębokie rozgoryczenie. Po sprawozdaniu 4-ej komisji: Samopomocy na wypadek śmierci i choroby, przystąpiono do obrad dotyczących w charakterystyczne momenty, wyborów nowego Zarządu Głównego, w skład którego weszli Pp. W. Gąsiorowski (Poznań), E. Gołębiow-

ski (Warszawa) — prezes), A. Jeżowski (Warszawa), J. Kizler (Warszawa), W. Maciejowski (Warszawa), W. Połoński (Warszawa), W. Prosnowski (Warszawa), W. Przonka (Katowice), W. Woźny (Kraków).

WIADOMOŚCI Z CAŁEGO KRAJU.

TEŻ „OBROŃCA” ROBOTNIKÓW.

We wtorek, dn. 6 b. m., na posiedzeniu krośniewickiej Rady Miejskiej, był rozpatrywany budżet Magistratu. Radny Goldberg (Bund) zgłosił wniosek, aby przyznać subsydlum na bibliotekę przy Zw. Zaw. Prac. Przem. Odzieżowego w Krośniewicach, która jest jedyną kulturalną instytucją robotniczą naszego miasta. P. Jaskulski, przedstawiciel tutejszych „rewolucjonistów”, głosował razem z N. D. i N. P. R. przeciw daniu subsydlum. Za głosowali Bund i P. P. S., stawiając pod pręgierz opinji robotniczej to nieuczynne postępowanie strasznie radykalnego p. Jaskulskiego.

Czy taką taktyką myśli zwyciężyć „socjalno-ugodowe partie”? Piętnujemy ten postępek człowieka, mianującego się działaczem proletariackim.

Zarząd Oddziału Zw. Zaw. Prac. Przem. Odzieżowego w Krośniewicach.

Zycie gospodarcze.

Bank rybny w Gdyni.

W najkrótszym czasie ma być zorganizowany Bank rybny w Gdyni, który uzyskał w Min. Rolnictwa obietnicę wydatnego poparcia finansowego.

Polski przemysł w Turcji.

Polska grupa przemysłowo - handlowa rozpoczęła budowę składów handlowych na 20 stacjach kolejowych w Anatolji. 8 b. m., w obecności konsula Łazarskiego, na przedmieściu Haidur Pasza w Konstantynopolu położono kamień węgielny jednego z tych składów. (PAT.)

Czasopisma nadesłane.

Nakładem Głównego Urzędu Statystycznego Ukazał się nr 13 Wiadomości Statystycznych o treści następującej: Koszty utrzymania w/g Komisji warszawskiej. Koszty utrzymania w Warszawie, Wskaźnik (skrócony) cen hurtowych Wskaźniki kosztów żywności w Polsce. Porównanie kosztów żywności w miastach. Przegląd Międzynarodowy (Wskaźniki złote ważnejszych grup towarów Ceny giełdowe zbóż, Ceny hurtowe. Ceny detaliczne w Warszawie. Ceny hurtowe w Polsce. Bank Polski. Obieg pieniężny. Kursy dewiz w Warszawie. Kursy papierów procentowych i akcji na giełdzie warszawskiej Banki akcyjne Wydatki i dochody Państwa. Liczba i kapitał zakładów nowozałożonych spółek z ograniczoną odpowiedzialnością ogłoszone upadłości w latach 1924 — 1926. Handel zagraniczny Rzeczypospolitej Polskiej, zestawienie w/g głównych dziedzin produkcji. Handel z poszczególnymi krajami (za mies. kwiecień 1926 rok).

Robotnicy popierajcie swoje pismo codzienne.

Książki przyrodnicze.

Janusz Domaniewski. ZOOLOGJA. Podręcznik dla szkół średnich; wydanie czwarte z 215 rysunkami, 10 tablicami kolorowymi (w osobnym zeszycie) i mapką zoogeograficzną. (M. Arct, Warszawa), stron 216.

Mimo niepolecenie przez Ministerjum, podręcznik ten w czwartym już wychodzi wydaniu. Czy dla specjalnych swych zalet pedagogicznych? czy raczej dla dotkliwego u nas braku dobrych podręczników szkolnych w ogóle, a zoologii i biologji w szczególności i zwłaszcza?...

Nie stać nas wciąż jeszcze na podręczniki oryginalne, o charakterze odrębnym, o metodzie nie pożyczanej, lecz do naszych odrębności plemiennych umysłu przystosowanej, o materiale przykładowym swoistym, z polskiego otoczenia czerpanym, samodzielnie przez autora przestudjowanym i opracowanym, przez naszych rysowników dla naszych szkół w swoisty sposób graficznie oddanym).

Wciąż jeszcze wolimy bez wysiłku samostępnego, bez sięgania w głąb twórczą, posilkować się łatwuchnymi imitacjami, bezceremonialnym i taniem (bo wcale nieopłacanym!) braniem z obcego dorobku, najczęściej niemieckiego lub rosyjsko - niemieckiego, bardzo rzadko angielskiego. Braniem treści i formy, braniem układu książki i sposobu opracowania, braniem przykładów konkretnych i rysunków w tekście i w atlasach (ach! jak Arct to lubił po tysiąc razy w najrozmaitszych podręcznikach, rozmaitych autorów, produkować te same, nieopłacane, nieraz wadliwe i zamazane klisze! money, money, — this is the question!).

Przeróżne cisną mi się wątpliwości i pytania przy przereczaniu podręcznika Domaniewskiego.

Czy układ uniwersytecki podręcznika przy-

rodny stosowny jest dla dzieci klas średnich gimnazjalnych? czy nie jest to tylko akademicka maniera, zbędna bo pusta, jeśli nie szkodliwa przez swą jałowość drażniącą?... Czy celem jest, a nawet dopuszczalnym pedagogicznie, napychanie dziecka w ciągu jednej klasy charakterystyką aż 80 (osmdziesiąt) z górą rządów i gromad zwierząt, z których wiele, jak np. owe czulkowce, owe ramienionogi, owe ostrogony, owe żachwy i t. p. pozostaną tylko ściennym lub książkowym hieroglifem, pustym, męczącym dźwiękiem, straszakiem denerwującym dziecko nie mogące go konkretnie, rzeczowo sobie uzmysłowić? Czy to ma być owe indukcyjna, empiryczna metoda, którą przyrodnicy tak się lubią wywyższać?

Żałuję, że nie lepiej by było wziąć kilkanaście traktowanych dokładnie, szczegółowo, na okazach obficie uczniom dostarczanych, a celowo, z wielką rozważą i przemyśleniem wybranych typów, i na nich wszystko pokazać, wszystko wyzyskać, wszystkiemu co niezbędne nauczyć? i to nauczyć nie pozornie, lecz istotnie, to zn. nauczyć widzieć, nauczyć szukać i rozważać, nauczyć pytać i rozumować, rozkładać i klasyfikować? nauczyć wiązać istotę daną i jej cechy, z jej życiem gatunkowym, z jej swoistem a znanym uczniowi otoczeniem kosmicznym i organicznym?... To zrobić, gdy się daje osmdziesiąt rządów, niepodobna.

Nie mówię na wiatr, ani by krytykować tylko. Anglijcy tak właśnie postępują, często, o ile nie zawsze.

Żądam konkretnie. Żądam konkretnie żywego, ekologicznego i etologicznego, nie anatomji czy taksonomji oderwanej i martwej przez to**). Żądam rozbudzenia samoistnej indukcji, nie narzucania schematyzmów dogmatycznych.

*) Z tego powodu uważam schematy atlasu Domaniewskiego, wzorowane na podręcznikach uniwersyteckich, wzorujących się ze swej strony na wspaniałej i oryginalnej „Zoologie Concrète” De-laage’a — za pedagogicznie chybione, o ile uczeń ma się nimi posilkować. Inna rzecz, gdyby sam na podstawie widzianych obiektów, doszedł, na żądanie pedagoga, do sporządzenia takich rzutów.

**) Czyni to powoli i stopniowo, w coraz większej ilości, January Kolodziejczyk, w kolejnych wydaniach swego podręcznika botaniki. Za powoli jednak.

RUCH ROBOTNICZY Z życia partji.

ODCZYT.

W środę dn. 14 lipca o godz. 7 wiecz. w lokalu dzielnicy Wolskiej, Wolska 44 tow. M. Dwanarowicz wygłosi odczyt na temat „Stosunki polityczne i społeczne w Europie”.

We wtorek dn. 13 b. m.

Dzielnica Powązki. O godz. 7 w lokalu dzielnicy (Okopowa 30 m. 16) odbędzie się posiedzenie komitetu dzielnicowego

Dzielnica Śródmiejska. O godz. 7 w lokalu dzielnicy (Al. Jerozolimskie 6) odbędzie się posiedzenie komitetu dzielnicowego.

Dzielnica Praska. O godz. 7 w lokalu dzielnicy (Brukowa 29) odbędzie się posiedzenie komitetu dzielnicowego.

Koło tramwajarzy Praga. O godz. 7 w lokalu dzielnicy (Brukowa 29) odbędzie się zebranie Koła.

Koło Rzeźników P. P. S. O godz. 5 w lokalu dzielnicy, Chłodna 41, odbędzie się zebranie Koła.

Koło Gazowni — Ludna. O godz. 6 wiecz. w lokalu O. K. R. (Al. Jerozolimskie 6) odbędzie się zebranie koła.

Dzielnica Marymont. O g. 7 w lokalu dzielnicy (Marymoncka 40) odbędzie się ogólne zebranie członków dzielnicy.

Ruch zawodowy.

Baczność Metalowcy fabryk prywatnych i uwojskowionych! We wtorek dnia 13 lipca o godz. 7 pp. odbędzie się posiedzenie mężów zaufania i delegatów w lokalu Związku, ul. Leszno 53, I p. Sprawy ważne. Mężowie zaufania obowiązani są mieć przy sobie subkasjerki.

Zarząd Oddziału I Warszawa.

Centr. Zw. Rob. Przem. Spożywczo, oddział Cukierników. W dn. 12 lipca odbędzie się nadzwyczajne zebranie oddziału w sprawach organizacyjnych.

Ruch kult-oświatowy

Wycieczki Zarządu Głównego Towarzystwa Uniwersytetu Robotniczego.

Wycieczka na Pokucie pod kierunkiem tow. Zygmunta Piotrowskiego wyruszy z Warszawy dn. 31 lipca wieczorem (sobota), powróci 9 sierpnia (poniedziałek) rano. Po drodze zwiedzi Przemysł, jeden z najpiękniejszych Domów Robotniczych w Polsce, Boryslaw (szyby naftowe), Lwów (ciekawe zabytki) Stanisławów, następnie udaje się do najpiękniejszych miejscowości na Pokuciu: Worochty, Jaremoza, Howerli, Żabiego itd. Koszty przejazdu, noclegi, bilety wstępu — 50 zł.

Łącznie pod kierownictwem tow. posła Kazimierza Czapińskiego odbędzie się wycieczka w Karpaty Wschodnie, najdłuższą ich część — Gorgany i Alpy Harmarowskie, na stronę czeską i ewentualnie rumuńską, szczyty: Popadja, Rywula, Pietros, Pop Iwan itd. Wycieczka potrwa 8 dni. Koszty 50 zł. Zapisy do dnia 20 lipca.

W Tatry. Wycieczka dzieli się na dwie: trudniejszą, która przez Kozi Wierch i Morskie Oko. Przelęcz Mieguszowicką wyrusza na czeską stronę (Popradzki Staw, Jezioro Szczyrbskie, Szmeks, Łomnica, Dolina Staroleśna, szczyt Małej Wysokiej); łatwiejsza udaje się do Morskiego Oka (słabsi mogą na własny koszt jechać autobusem), do Doliny Kościeliskiej, Czarnego Stawu Gąsienicowego, Gubałówkę. Wyjazd z Warszawy 17 sierpnia (wtorek) wieczorem. Powrót 23 sierpnia (po-

ndziałek) rano. Koszty około 50 zł. Wycieczkę prowadzi towarzysze poseł K. Czapiński i senator St. Kocpiński. Zapisy do 7 sierpnia.

Kierownictwo zastrzega sobie zmiany marszruty. Zgłoszenia w Sekretarjacie Generalnym TUR, Warszawa, Warecka 7 (pisemne lub osobiście w godz. od 5—7 po południu, telefon 195-90), prztem należy wpłacić 10 zł. na rachunek kosztów. Pierwszeństwo mają członkowie TUR i bratnich organizacji Koszty utrzymania na wycieczkach liczyć należy 4 do 5 zł. dziennie.

Ruch spółdzielczy

KOMISJA CENTRALNA ZW. ZAW.

W dniu 14 b. m. (środa) o godz. 10-ej rano rozpocznie obrady posiedzenie plenarne Komisji Centralnej Związków Zawodowych, w lokalu przy ul. Wareckiej 7, II p. Na porządku obrad sprawy bardzo ważne. Obecność wszystkich członków Komisji Centralnej obowiązkowa.

Sekretarjat K. C. Z. Z.

Głosy czytelników.

Straszliwe udręki pasażerów na linii dworzec Gdański — Jabłonna.

Ażeby dostać się z Jabłony do Warszawy rano do pracy muszą tłumy pasażerów na linii Jabłonna — dworzec Gdański szturmem zdobywać miejsca w wagonach, na dachach, na schodkach wagonów, na buforach pociągu dalekobieżnego, idącego z Sierca — przez Jabłonnę do Warszawy. Natomiast w godzinie późniejszej odchodzi z Jabłony specjalny podmiejski pociąg, zawsze pusty (!?). Z łatwością — przy odrobnie dobrej woli i zdrowego rozsądku — można przesunąć pociąg dalekobieżny z Sierca do Warszawy o godzinie później (taki był poprzedni, zimowy rozkład jazdy) bez nieczyjjej krzywdy, a odjazd pociągu podmiejskiego ustalili na godzinie siódmą z minutami. Tak samo przedstawia się powrót z dworca Gdańskiego do Jabłony. Obecnie powrót setek ludzi, spracowanych całodzienną orką w Warszawie, i zamieszkałych na tym nieszczęsnym szlaku, jest okropny. Tymczasem o godz. 16,15, a więc w najodpowiedniejszej porze dla tych rzesz — odchodzi z dworca Gdańskiego pociąg... dalekobieżny (!!). Już na godzinę przed odjazdem pociąg ten jest doszczętnie przeladowany ludnością z dalszych okolic kraju.

Powtarza się ta sama straszliwa gehenna, która towarzyszy rannemu przyjazdowi do Warszawy. Ludzie więc podróżują w naprawdę potwornych i niebezpiecznych warunkach. Interwencja u miejscowych władz kolejowych nie odnosi skutku. A dyrekcja milczy i wprost nagrawa się z nieszczęśliwych pasażerów. Sprawę dałoby się również bardzo łatwo uregulować o g. 17,45 odchodzi pociąg podmiejski, jak i rano — pusty! I tu — przy dobrych chęciach, należy przesunąć pociąg dalekobieżny na godzinę 17,45, a pociąg podmiejski niechby odchodził do Jabłony o godz. 16,15. Taki właśnie rozkład obowiązywał poprzednio — wszystko było w porządku. Niestety, p. prezes dyrekcji Warszawskiej nie raczył dotychczas przekonać się naocznie o wszystkim. Radzimy mu wyjechać do Jabłony z dworca Gdańskiego o godz. 16,15 i przyjechać z Jabłony do tegoż dworca o godz. 7,15.

Wola, ul. Karlińskiego 3.

Grzegorz Ciepliński.

Wierzę, że w tym czasie, gdy czytelnicy naszego pisma, tak dla piszącego podręcznik wygodnych, lecz dla dziecka zabójczych.

Stawiam zasadę: lepiej małą ilość żywej wiedzy, niżli góry sydkiej martwicy.

A mówiąc to, nie myślę tylko o podręczniku Domaniewskiego, ani o podręcznikach zoologii, lecz o nauce szkolnej w ogóle!

Nie będę wobec tego analizował podręcznika Domaniewskiego szczegółowo. Nie zależy mi na wyszukaniu w nim tych lub owych usterek. Każdy, najlepszy podręcznik szkolny, angielski tak samo jak polski lub niemiecki, zawiera ich z koniecznością pewną ilość, nawet po wielu wydaniach.

Zwróć jednak uwagę autora na to, że gdy się daje, wzorem akademickim, na początku ogólne wiadomości o tkankach, narządach i czynnościach, to należy dać je w formie nieco bardziej rozwiniętej, ściślej precyzyjnej i rozgraniczającej zjawiska lub procesy, w każdym razie nie mętnej i nie idącej w rozbrat ze współczesnością naukową. Kto np. upoważnił autora do pisania na str. 19 o świadomości zwierząt, zwłaszcza w ten sposób: „wrażenie to zapomocą nerwów czuciowych zostaje przeniesione do ośrodka nerwowego, w którym następuje uświadomienie grożącego niebezpieczeństwa” albo dalej: „ten stopień uświadomienia... nie u wszystkich zwierząt jest jednakowo rozwinięty, istnieje mnóstwo takich zwierząt, co do których twierdzić możemy, że przy odbieraniu wrażenia nie zdają sobie one zupełnie sprawy z ich znaczenia”?... Dważdeścia z górą lat pracując nad tak zw. zoopsychologią, nie podobnego twierdzić nie mogę. Poco zapuszczać się w dziedzinę tak zawite, gdy się stanu wiedzy o nich nie zgłębiało wcale?

Zasadnicze nieporozumienia są w utożsamianiu „przemiany” materji (proces czysto chemiczny) z jej wymianą: autor pisze „przemiana”, a mówi tylko zgruba o wymianie; dalej w mieszaniu wydalania z „wydzielaniem” (nieznoszą jest nielogicznością nazywać w tymże zdaniu czynność wydalaniem, a narząd czynności tej służący wydzielniczymi); pożywie nie ma być tylko „źródłem energii”, a skąd się

berze w takim razie materiał budulcowy na ustawiczne odnawianie plazmy żywej?... za oddychanie podaje się tylko mechanizm wdychania i wydychania, a o utlenianiu, o spalaniu i spalaniu się ani słówka! no, i t. d.

O krwi mówi się tylko jako o krwi kręgowców, a przecie kręgowce zajmują zaledwie czwartą część podręcznika.

Nie godzi się też wtrącać ucznia w sprzeczności logiczne. Podawac np. na pierwszej stronie komórkę za „najprostszą składnik każdego organizmu” a wnet potem mówić, że komórka jest tworem wielce złożonym i wyliczać długi szereg jej składników; lub też rysować na schemacie jąderko wewnątrz jądra (i opisywać tak w tekście) a u wymoczków, bez omówień i tłumaczeń, wykazywać je obok jądra i t. d.

Nie godzi się również, dla jednej jakiejś grupy zwierząt, nawet gdy są to kręgowce, zmieniać nagle, w ostatniej ćwierci książki, sposób traktowania przedmiotu. Dotąd podawało się na wstępie tylko puste tytuły taksonomiczne, polskie i łacińskie, bez charakterystyki grup (najwładniej zresztą z punktu widzenia pedagogicznego), i charakterystykę króciutką uczeń spotykał dopiero gdzieś tam na końcu rozdziału po kilkumastu a nawet po kilkudziesięciu stronach; tu zaś w podtypie kręgowców, autor proceder odwraca, dając obszerną charakterystykę ogólną podtypu na wstępie, a konkretne przykłady później dopiero. Skoro uznał tę metodę za lepszą, za słusniejszą, a bardziej pedagogiczną dla kręgowców, na jakiej podstawie uznaje ją za gorszą dla całego pozostałego świata zwierząt? Nie rozumiem. Jak nie rozumiałem, czytając tamte części, jak dziecko da sobie radę doszedłszy np. do gromady wijów, gdy napotyka charakterystykę taką: „wije są to stawonogi i t. d.”, skoro o stawonogach nie dotąd, prócz nazwy, w książce nie było i skoro charakterystykę stawonogów spotka dopiero za parę miesięcy, bo aż o 55 stron dalej? A tak jest stale, aż do kręgowców.

Romuald Minkiewicz.

